

Mededeelingen

DE JACHT EN HET JACHTWILD

door

B. STOFFEL.

Met groote belangstelling heb ik de meening van „vóór en tegen het Jachtwild”, in den vorigen jaargang van het tijdschrift gevolgd en wil gaarne mijn meening, die ik in een zéér lang tijdsverloop heb verkregen, over deze kwestie, mededeelen.

Ik ben geen jager maar kan mij het aantrekkelijke van jagen zeer wel voorstellen; niet alle jagers blijken echter de waarde van bosch en boschbouw voor onze samenleving te beseffen. In streken waar het bosch op vruchtbaren grond groeit is de schade door een matigen wildstand veroorzaakt niet groot, omdat deze schade, dank zij de vruchtbaarheid van den grond spoedig hersteld wordt.

Deze vruchtbaarheid is op onze oude heide en zandgronden niet groot; daarom moet op deze gronden alles worden aangewend wat tot bevordering van den boomgroei dienen kan.

Op zulke gronden (deze beslaan in ons land groote oppervlakten) kan slechts bosch en grondverbetering tot stand komen als konijnen en reeën absoluut geweerd worden. Daar baat geen afrastering van enkele gedeelten bij nieuwen aanleg, terwyl er omheen de vernielders rustig voorttellen.

In bosschen op armen en zandgronden is het planten van naaldhout de eenige weg om economisch te werken (de ervaring heeft dit voldoende aangetoond) maar naaldhout kan geen grondverbetering te weegbrengen; dit is slechts mogelijk door onderplanting met loofhout. Dit laatste bevordert door zijn bladval den noodzakelijken humusboschgrond en geeft de gewenschte schaduw op den grond.

Wanneer reeën en konijnen in deze bosschen komen, wordt in den winter iedere soort loofhout vernield.

Ik weet wel dat men door aanleg van wildakkers en weiland deze vernieling tracht te voorkomen, maar het gevolg is meestal een toename van den wildstand.

Vogelwild veroorzaakt even weinig schade als hazen (uitzonderingsgevallen komen ook hierbij voor) maar konijnen en reeën moeten geweerd worden. Ik herhaal dat ik over deze dingen slechts schrijf ten behoeve van ons bosch.

Op den eenigen grond die nog voor boschbouw beschikbaar

is, „het arme zand”, is boschbouw een cultuurbedrijf evenals landbouw. Deze grond lag jaren lang zonder boomgroei en toen de bevolking toenam heeft men getracht door een bebouwing met grovedennen van de heidevelden eenige opbrengst te verkrijgen. Dit was het begin van onzen Nederlandschen boschbouw.

In ons cultuurbosch kan voorloopig van steun door het evenwicht in de natuur niets verwacht worden, omdat dit bosch geen natuurbosch is.

Wij trachten uit dit bosch opbrengsten te verkrijgen als in den landbouw en moeten daarom den toekomstigen oogst niet alleen voor vernieling vrijwaren, maar daarbij den akker (de boschbouw) grooter groeikracht bij brengen. Wanneer ons dit gelukt, zal ook de natuur ons helpen door het evenwicht te behouden bij de parasitaire en andere ziekteverschijnselen, die men thans nog tracht te beheerschen door bestrijdingsmiddelen.

Wie oud geworden is in het boschbouwwerk voelt deze dingen scherper dan de jongeren.

Er wordt te weinig overdacht dat ons arbeidsveld geen boschgrond bevat en wij slechts aanvangsers zijn in het boschbedrijf in Nederland.

Zonder gevaar voor den oogst in latere jaren, kan het jonge bosch de hindernis door wildvernieling niet doorstaan.

Ik wil overigens gaarne toegeven, dat er hier en daar wel toestanden zullen voorkomen, waarbij mijn meening en waarschuwing minder toepasselijk is, maar dit zijn uitzonderingsgevallen.

In onzen boschbouw op de magere zandgronden zijn reeën en konijnen steeds een ramp voor het bosch en moeten geweerd worden.
